

sarnast feige ma- ilma päiwil posse olnud. Temma andis käsko, et keif rigi allamad omma hõbbe ja fuld rahha piddid kunninglikko rahhakambri toma ja said selle wasto jälle härja- nahhast tehtud rahhad, mis eest nemmad müsid ja ostsid ja ommad kreno maksud maksid.

Kui fuld ja hõbbe rahha wahhetamine wä- hemaks jäi ja wimaks ennam keddagi ei tulnud, siis ei tahtnud temma weel ueskuda, et selge rahha nenda otsas olli. Kurjaga ei woinud temma sedda arro sada, kas rahwa käes weel rahha olli, siis katsus sedda ühhe kammala nõuga järrele. Temma laskis ommast tallist feige par- rema hobbose turro peäle wia ja ühhe fuld tuffati eest — 3 rubla meie rahha järrele — müa pakkuda, nenda, et legi temma kammalast nõust arro ei piddand sama; agga kellegil ei olnud ni paljo selget rahha. Wimaks tuli üks noor mees ja oetis selle hobbose ja maksis ühhe fuld tuffati. Noormees, selle hõmmo wägga selle illusa hobbose peäle käis, olli foolja aeda läinud ja omma isä hauda lahti kiskunud ja omma isä suust fuld tuffati ärra wõtnud, mis temma näinud emma isä hammašte wahhele

pannewad, kui isä hauda widi — muidogi ebbausko kember pärrast.

Kui kunningas sedda kulis, mil kombel noor- mees selle rahha sanud, jättis temma sedda rahha kiuso mahha ja jäi nüüd ueskuma, et rahwal rahha ei olnud.

Rigi allamattel on se üks keif, mis rahha nende käes liikumas on, kui üllem wallitsus sedda wäha annab ja jälle wasto wõttab, olgo fuld ehl nahi.

Kül rahha! rahha! ilma ma
Weel praego huiab ikka ka:
Keif on jo sada rahha eest,
Saab mõnni naest ja mõnni meest
Ja muud, mis Jummal ilma loob,
Se armas rahha kofko toob. —
Taal agga ka on omma wigga:
Ei pakkenda ta rahwa igga,
Ei anna terwist, rahho-meelt,
Wiib mõnda ärra ello teelt
Ja siigatab ka ladedust
Ja pettust, abnust, tiggedust,
Et wihha-waenus wennad, õed
Siin ellamad weel päwad, õöd
Ja sõbrad, naabrid lähwad ka
Siit surma hauda maggama!